

оправдава тъй малко това гледище — да се не знаятъ твърденията на нѣкои отъ първитѣ му представители.

Споредъ Лапласъ (*Introduction à la théorie analytique des probabilités*), ако единъ интелектъ би могълъ, за моментъ, да различи, да обгърне всичкитѣ сили, които въодушевяватъ природата, както и сжществата ѝ, и ако той би билъ тъй прозорливъ, че да може да анализира тѣзи дадености, той би могълъ да изкаже само въ една формула движенията на най-крупнитѣ тѣла въ свѣта, както и тѣзи на най-лекия атомъ; така че за него нищо неясно не би имало и бждащето би му било така понятно, както миналото.

Du Bois Reymond (*Ueber die Grenzen des Naturkennen*) предполага, сжщо, че познанието на свѣта може да напредне и се усъвършенства до тамъ, че свѣтовния процесъ да може да се изрази съ една единствена математическа формула, отъ която да може да се опредѣли, за всѣко време, състоянието, направлението и бързината на всѣки атомъ въ свѣта.

Huxley твърди нѣщо подобно. Да го цитираме: „Ако наистина цѣлиятъ свѣтъ, одушевенъ и неодушевенъ, е резултатъ на взаимното влияние на силитѣ, притежавани отъ молекулитѣ, отъ които примитивната мъглевина на космоса се е състояла, тогава не по малко сигурно е, че сегашниятъ свѣтъ е почивалъ потенциално въ космическата мъглевина и че едва голѣма провицателностъ би могла, познавайки свойствата на молекулитѣ на тази мъглевина, да предскаже напр. състоянието на фауната на Великобритания въ 1868 г. съ толкова сигурностъ, съ каквато се предрича какво ще